

Difícil equilibri de l'administració Bush al Pròxim Orient

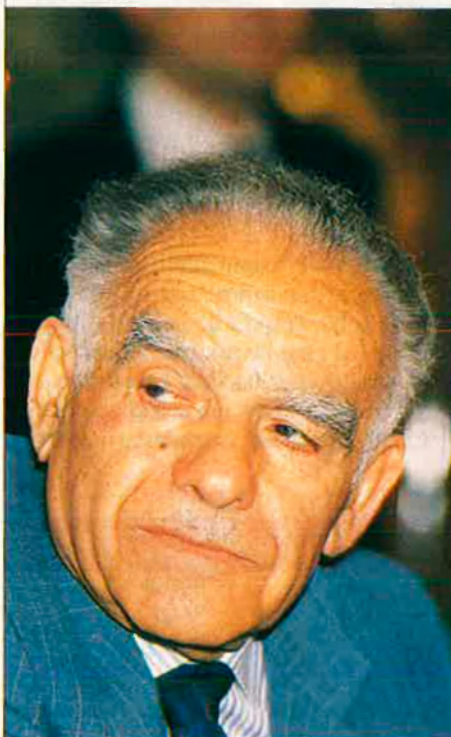
La posició dels Estats Units respecte a Israel arran de la crisi del Golf.

Els Estats Units no poden actuar contra els interessos d'Israel a causa de l'enorme potència i influència del *lobby* jueu a Washington, però els recents esdeveniments a la regió del golf Pèrsic estan obligant l'administració Bush a adoptar una política més compensada donat el seu desplegament militar i polític en els estats àrabs de la regió que li són aliats. Així, sense alterar les línies fonamentals del seu suport gairebé incondicional a Tel Aviv, el govern de Washington introdueix matisos, obligat per la conjuntura internacional que hi ha fet estrènyer lligams amb tot un seguit de regims àrabs.

El problema prioritari en aquests moments per a la política exterior nord-americana és el de la contenció i debilitament del règim del president iraquí, Saddam Hussein, per tal d'obligar-lo a retirar-se de Kuwait. Tot el que serveixi per a distraure l'atenció i els esforços desplegats en aquest conflicte representa una molèstia addicional per a l'administració Bush. És el cas de l'escàndol internacional desfermat per la matança de palestins efectuada pels israelians a Jerusalem, a l'esplanada del temple. Per aquesta raó està pressionant públicament el seu aliat israelià, per què accepti que una comissió enviada per les Nacions Unides investigui els fets. És el mínim que pot fer per satisfer els seus aliats àrabs en l'actual confrontació amb l'Iraq. Perquè en cas contrari pot trobar-se amb seriosos problemes si el conflicte àrab-israelià tapa i passa al davant del conflicte del Golf.

Per la seva part, el govern israelià no vol saber res de comissions investigadores perquè té clar que de l'informe sortirà una condemna i l'actual gabinet de Tel Aviv està farcit de falcons, el més conegut dels quals és el ministre de l'Habitatge, Ariel Sharon. Volen reconstruir l'Israel bíblic i si els palestins empenyen

massa pensen que el millor seria que marxessin a Jordània, on la majoria de la població és palestina. Sharon posa en marxa plans de construcció per instal·lar en el pròxim any cent mil jueus dels que emigren de la Unió Soviètica a Jerusalem i així convertir en irreversible la integració de la ciutat sencera a Israel. Cal recordar que Jerusalem-est va ser

ocupada durant la guerra del 1967 i que el Parlament israelià va proclamar el 1980 Jerusalem com la "capital eterna i indivisible d'Israel". El problema és que hi ha massa milers de palestins que hi viuen i, per tant, cal incrementar ràpida-

ment la població jueva. I els Estats Units, que han promès 400 milions de dòlars a Israel en garanties de crèdit per la construcció d'habitatges destinats a l'allau d'emigrants provinents de l'URSS, ara demanen que no s'inverteixin a Jerusalem-est, és a dir, a la part palestina de la ciutat. Estan obligats a fer-ho davant la polseguera aixecada per la matança del passat 8 d'octubre a l'esplanada del temple.

Tot i aquests gestos públics, destinats a evitar esquerdes en la seva aliança amb saudites, egipcis, sirians i altres àrabs dels emirats del golf, l'administració Bush destina per al pròxim any fiscal 3.000 milions de dòlars (1.200 milions d'ajut econòmic i 1.800 milions d'ajut militar) al seu aliat israelià i li afegeix un subministrament d'armaments per valor de 700 milions de dòlars més. Aquesta és la compensació per l'increment de l'ajuda militar als aliats àrabs (condonació de 6.700 milions de dòlars de deutes a Egipte i lliurament a l'Aràbia Saudita de material militar ultramodern com els míssils antiaeris Patriot i carros de combat M1 per un valor de 7.500 milions de dòlars).

L'administració Bush es diferencia de l'anterior administració Reagan pel seu total pragmatisme, lluny de les croades contra l'imperi del mal a què tan aficionat era Reagan. I el pragmatisme tant de Bush com de la seva mà dreta, Baker, comporta en el Pròxim Orient protegir políticament i militarment el subministrament de petroli al món industrialitzat, de dictadors massa ambiciosos com el president iraquí. Una conseqüència és que el conflicte àrab-israelià ha de passar a segon pla i, per tant, cal reequilibrar les relacions amb els aliats àrabs i israelians. Tanmateix, ni Bush ni ningú pot governar als Estats Units tenint en contra el *lobby* jueu.

Antoni Reig